

Barcelona, 18 d'octubre del 1954

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimat fill:

Hem rebut la teva carta del 12, contenint dues fotos familiars. Esteu molt bé. La mare esperava tant rebre'n alguna en la què hi apareguessis tu, que ha quedat molt satisfeta de contemplar-t'hi tan bé i de que tots plegats feu tant de goig.

Suposo que el senyor Vidal ja es troba entre vosaltres. El passat dijous vingué a casa a acomiadar-se, acompanyat de la seva esposa, i va dir-nos que el dissabte (abans d'ahir), prendria l'avió cap a Mèxic, però que pel desembre tornaria per a recollir la família, que espera trovar augmentada d'un nou membre.

L'amic Vidal em va exposar amb tota claretat les dificultats que existeixen per al vostre retorn. Les va simplificar en tres punts: el primer d'ordre econòmic, el segon respecte els recels i dubtes que teniu sobre les possibilitats d'adaptació i el tercer la necessitat de conèixer si es justificava la temença que tens de trobar-te sense feina assegurada per a fer front a les necessitats més peremptòries, familiars.

D'aquests tres punts, el que jo havia cregut més senzill, resulta el de més difícil solució. Va informar-me en Vidal que el viatge costa, més aviat més que menys, unes cinquanta mil pessetes i que tú no et trobes, ara per ara, en condicions de fer front a una semblant despesa. Tampoc joestic en situació de pòguer contreure compromisos de tanta importància, puix encara que el senyor va oferir-me facilitats de pagament, no gosaria arriscar-me sense tenir l'absoluta seguretat de pòguer complir degudament. Avui per avui aquestes possibilitats les veig dubtoses. El segon punt, que és el més espinós i delicat, el temps el resoldrà per si sol. La vida està plena de complicacions, i el teu cas no és únic. Amb la mare tenim pensat d'instal·lar-vos en algun poblet proper a Barceloana, on les xafardereries s'esbravarien de pressa i poc a poc us trobareu aclimatats. És clar que en un clima diferent al de Mèxic, suposo. D'això en Vidal podrà informar-te'n amplament, però nosaltres, de bona o de mala gana, ens hem aclimatat, i anem vivint. Altres aspectes de la situació no gosaria plantejar-los i donar-los per resolts a priori. El solatge del temps tot ho depura. De moment és prou que sàpigues que la casa dels teus pares segueix éssent, i serà sempre, casa teva. Finalment, el problema de guanyar-te la vida, per a tu i els teus, que segons en Vidal es el que més t'acoquina, no és pas el problema gros que tems. Tingues la seguretat que en pocs mesos, dos o tres, et trobaràs situat i tindràs feina sobrera.

Resumint, doncs, fill meu: La mare i jo farem els sacrificis que calguin per a que trobeu casa parada el dia que pugueu tornar: us ajudarem el màxim que consentin les nostres forces. Pes-te càrrec que ens anem fent vells (millor dit: ja ho som) i que pesen damunt meu càrregues molt feixugues, que els anys i les dificultats de la vida les hi fan més. No em veig amb cor d'assumir la plena responsabilitat de la repatriació. Seria lamentable que a causa dels nostres sentiments i per la viva il·lusió de tenir-vos al costat nostre, en resultessim tots enganyats. No m'ho sabria perdonar.

Mira, doncs, d'aconsellar-te amb el senyor Vidal per tal de veure si pots anar fent guardiola i reunir, si més no, pel viatge i per ~~des~~

l'estada dels primers dies. La resta la faran els teus pares. Jo puc fer encara molt per a proporcionar-te una bona clientela.

Ja comprendràs el poc humor que em queda per a seguir. Esperàvem tots plegats que la visita del senyor Vidal aportaria solucions pràctiques a la qüestió que tant ens interessa i, de fet, només ha servit per a posar els punts sobres les iii de les il·lusions. Cal fer sacrificis d'una i altra banda i cal que els fem per a escursar el termini que ens separa.

Ara hauria de parlar-te del llibre. Ho faré sumariament. He parlat amb Triadú. Creu que el títol del llibre no s'ha de modificar. Vaig enterar-lo de l'entrevista amb el senyor Cruzet i va aprobar plenament tots els altres extrems de la conversa. Va dir-me que, per ara, no sabia de gaires autors que concursin al premi. Però quan hegi llegit els originals que li seran lliurats m'avençarà una impressió, com així també quan s'hagi entrevistat amb altres membres del jurat i pugui avançar-me alguna notícia. Això que deixo escrit cal que ho mantinguis en el més rigorós secret.

Ja tinc en poder meu la còpia de "El primer arlequí" passada per la censura i també copiat el conte "El desert" tret del primer número de P. B. que m'ha deixat en Sala. Fins a darrers d'aquesta setmana no hauré copiat tots els contes. Però el dilluns, dia 25, abans de finir el plaç d'admissió d'originals, serà lliurat el teu.

En una carta, des de Bellaterra, vaig resumir el conte "La ciència i la mesura" i transcriure amb tinta vermella el paràgraf suprimit. ¿S'ha perdut aquesta carta? Avui no puc repetir el mateix, però tampoc forem a temps. Presentaré el conte d'acord amb l'original, i a l'hora d'editar-se ja s'esmenarà el què calgui. En la propera carta et donaré el resum del conte i copiaré el paràgraf nefand.

Res més per ara. El temps de que dispo no m'em permet ésser més extens. Acabo aquestes ratlles l'endemà de la data que les encapçala, i no vull córrer el risc de perdre un dia més.

Avui és el teu Sant. Ja et felicitàvem en la carta del dia 9, i en Joan ho fa avui mateix en carta que t'adreça separatament.

Una ben forta abraçada per a tu i la Rosà i molts petons als menuts.